

Prolog

Jsem hrdina. Nebo snad nejsem?

„Už tě skoro mám, ty pitomé zvíře!“ Muž natahuje svoji obří tlapu po Odetě. Ta se vystrašeně tiskne do kouta, jak jen může. Ale je to marné: ten chlápek už ji bere za krk. Alespoň si to myslí. Nepočítal totiž samozřejmě se mnou. Winston Churchill, kocour bez bázně a hany! Rychle odhadnu vzdálenost a skočím. Beze strachu a neohroženě! O zlomek vteřiny později přistanu zločinci na ramenou. Je z něj cítit kouř z cigaret a – jedlové jehličí! Tedy ta věc, kterou Werner každé Vánoce přitáhne domů. Podivné! Na další myšlenky o vánočních stromcích mi ovšem nezbyde čas, protože teď sebou ten chlápek začne divoce zmítat, aby se mě zbavil. Rozhodně mu přejedu drápy po tváři.

„Aaaaau! Co to je?“ Okamžitě sejme ruku z Odety a snaží se pro změnu udeřit mě. Ale nepodaří se mu to, na to jsem zkrátka moc hbitý. Odeta, ta nejkrásnější kočka ze všech, vyskočí z kouta.

„Utíkej, Odeto, utíkej pryč!“ volám na ni. „Tak dlouho ho nezabavím!“

„Ne, Winstone, bez tebe nepůjdu!“

„Ale ano, bude to tak lepší! Utíkej!“ zavolám na ni ještě, ale moje malé kočičí srdce mi poskočí radostí, protože se mnou Odeta chce zůstat. Než mě chlap stačí setřást, ušetřím mu ještě jednu ránu tlapkou. Zavyje a zase po mně máchne rukou.

„Ach, Winstone,“ vydechne Odeta, „ty jsi tak...“

... ztloustnul! Uhni!“

ZTLOUSTNUL? Odeto! Co to má znamenat? Vytřeštím oči a rozpačitě na Odetu zírám. Jak mě jen může takhle urážet? Vždyť jsem její hrdina a zachránce!

Račte se seznámit:

Winston Kocour, dívčí rádce. Žádný gaučák!

Rozhodně to není Odeta, kdo mě právě urazil tím nejhorším způsobem. Je to můj lidský spolubydlící, profesor Werner Hagedorn, který se zjevně chce posadit. A to na pohovku, na které právě ležím. Zrovna se mi zdálo o tom, jak zachraňuju Odetu před zlým zločincem. Ztraceně! Byl to tak pěkný sen a já bych opravdu rád věděl, co mi to Odeta právě chtěla říct. Ve skutečném životě jsme se spolu totiž ještě tolik ne-

bavili. Já totiž bydlím tady nahoře ve druhém patře na adrese Hochallee 106a a Odeta se většinou potuluje po dvoře za domem. Ale místo toho, abych zjistil, co mi Odeta zašeptala do ucha, mě Werner hrubě odsune stranou. Pak žuchne vedle mě na pohovku. Taková drzost! Uraženě seskočím na zem. Jestli si Werner myslí, že se od něj teď nechám drbat, tak to se plete. Pokud jde o hlazení, tak to se bez Wenera obejdu docela! Teď už rozhodně ano, protože odnedávna s Wernerem v našem velkém bytě v hamburské lepší čtvrti už nebydlíme sami: máme teď totiž dvě velice milé spolubydlící – Annu a Kiru. Anna u nás nejdřív pracovala přes den jako hospodyně, ale od té doby, co utekla od svého bývalého přítele, žije se svojí dcerou Kirou u nás.

S Kirou už jsme spolu zažili jedno neuvěřitelné dobrodružství, a i když jsem si vždycky myslel, že nesnáším děti, stali se z nás nakonec nejlepší přátelé. O důvod víc nechat toho hloupého Wenera na pohovce a jít se podívat po Kiře!

Běžím až na konec dlouhé chodby. Tam se nachází náš bývalý pokoj pro hosty, který teď patří Kiře. Dveře jsou jen přivřené. Nosem je otevřu na škvíru a protáhnu se do pokoje. Kira sedí u malého psacího stolu pod oknem. Pravděpodobně zrovna vypracovává úkoly do školy. A skutečně: Kira zrovna něco píše do sešitu.

„Ahoj Winstone!“ zvolá vesele a podrbe mě za ušima. Mňau, to je konečně pořádné přivítání! Skočím

z desky stolu Kiře na klín a začnu příst. Když už jsem nemohl dosnit svůj sen, zasloužím si teď alespoň dostatek hlazení. Zapředu hlasitěji.

„No ano, ty můj malý kocourku! Tohle se ti líbí, vid’?“ Kira se usmívá. „Ostatně, Pauli s Tomem se na tebe ptali. Chtěli vědět, jak se máš.“

Pauli, která se správně jmenuje Paula, a Tom jsou Kiřini spolužáci ze třídy a také její nejlepší kamarádi. Všichni chodí do 7. CWilhelmínského gymnázia. Ti dva jsou opravdu hodně v pohodě – o tom jsem se mohl přesvědčit osobně. Jak se mi to jako kocourovi podařilo? Úplně jednoduše: vyměnili jsme si totiž s Kirou tělo a já pak jako dvanáctiletá dívka chodil do školy. NEMOŽNÉ? Ne. Tak to doopravdy bylo! A pak jsme dokonce zadrželi tipec jednomu zločinci a zachránili Kiřinu matku před oplétačkami s policií, než jsme si zase vyměnili těla zpátky. U všech olejovek, to tedy byla vzrušující příhoda!

Ale pěkně popořádku: před několika týdny nás s Kirou na jednom staveništi zastihla bouřka a zasáhl nás blesk. A to přesně v okamžiku, kdy jsme si oba přáli být někdo jiný. No ano, to přání se nám vyplnilo, protože když jsme po zásahu blesku zase procitli, nic nebylo jako předtím: já, Winston, jsem se ocitl v ěle Kiry. A Kira byla najednou černý britský krátkosrstý kocour Winston. A oba jsme najednou dokázali číst myšlenky toho druhého! Přestože to poslední jmenované bylo

praktické, vůbec se nám tahle výměna nezamlouvala. Mně už proto ne, protože jsem najednou jako Kira musel každé ráno chodit do školy – to mi na začátku přišlo naprosto příšerné! Zlomyslná Leonie a její otravná dívčí parta se mě snažily zničit. Možná by se jim to bývalo dokonce podařilo, kdyby nebylo Toma a Pauli. S nimi se mi nemohlo nic stát. Jsem hrdý, že se mi podařilo najít Kiře kamarády. Oni totiž zpočátku ani nevěděli, že jsem vlastně kocour, a Kiru samotnou by asi nenapadlo se s nimi skamarádit. Tak se ze mě stal jakýsi dívčí rádce.

Ale ani přes tuhle vzrušující zkušenost jsem nechtěl navěky zůstat v Kiřině těle. Srdcem jsem čtyřnožec, ne dvounožec. Jak jsme ale měli uskutečnit zpětnou výměnu? Když už to vypadalo beznadějně, dostal Tom spásný nápad, díky kterému už jsme nepotřebovali blesk...No, zkrátka a dobře: naše příhoda měla šťastný konec – z Kiry se opět stala dívka a ze mě kocour. Myšlenky už si od té doby bohužel číst nemůžeme. Rozhodně ne doslova. Přesto si však pořád výborně rozumíme. A Kira proto ví, že by mi udělalo obrovskou radost Toma s Pauli zase vidět!

„Říkala jsem si, že bychtě vzala s sebou na náš další sraz. Zrovna ho máme dneska odpoledne v cukrárně. A než tam vyrazíme, mohli bychom to vzít přes dvůr a navštívit tvé kolegy. Nebo jednu konkrétní kolegyni.“ Kira se šklebí. Samozřejmě ví, jak moc se mi

Odeta líbí. Koneckonců jsme se o tom dost pobavili, když jsme si mohli navzájem číst myšlenky. Odeta je ta nejkrásnější kočka, kterou znám. Má sněhově bílý, hedvábně lesklý kožíšek a oči černé jako noc, jeden by se v nich doslova utopil. A přestože žije jako divoká kočka na dvoře, je to pravá dáma. Bohužel mě dlouho považovala za nafoukaného, arogantního a zchoulostivělého gaučáka. Což je samozřejmě úplná hloupost! Jsem *přemýšlivý*, ne *domýšlivý* – v tom je obrovský rozdíl! Proto mi Kira dala pár tipů, jak u Odety zabodovat. A vůbec nebyly špatné. Tak jsme se s Odetou přece jen nezávazně spřátelili, a když se náhodou potkáme na dvoře, přátelsky si povídáme o bezvýznamných věcech, jako je počasí nebo co jsme měli naposledy k jídlu. Za hrdinu, kterým jsem byl ve snu, mě však Odeta určitě nepovažuje. Alespoň ne *zatím*. Ale já jsem rozhodnutý to změnit!

Jestlipak je možné sdílet sny? A proč si člověk nemůže vybrat své spolužáky?

O hodinu později má Kira úkoly hotové a můžeme se vydat na cestu do cukrárny. Samozřejmě to musíme vzít přes zadní dvůr, jak Kira slíbila. Jako dárek s sebou vzala misku s drůbežími játry – není to jen moje oblíbené jídlo, i Odeta ho ráda jí. Hlavně když jsou úplně čerstvá, jako dnes, kdy je Anna uvařila.

„Či či čí!“ volá Kira na mé kolegy ze dvora a zamíří k přístřešku na popelnice. Tam se totiž kočky setkávají. Plochá střecha přístřešku je totiž vlastně jediným místem na celém dvoře, kde téměř celý den svítí sluníčko. Je tu krásně teplo a většinou tu vládne úplně bezvětří. Je to tedy perfektní místo na to, aby si tu člověk trochu odpočinul.

Dnes však zeje prázdnotou. Neleží tu ani Odeta, ani

její přátelé Karamel a Spike. To první mě mrzí, to poslední mi oproti tomu není líto ani trochu. Sice už se spolu nehádáme, jak tomu bylo ještě před několika týdny, když jsem byl s Kirou na dvoře poprvé, alenejlepší kámoši z nás pořád ještě nejsou. A určitě nikdy ani nebudou, protože jsme na to zkrátka příliš rozdílní: zatímco já, Winston Churchill, jsem mimořádně urozený chovný kocour a pocházím ze slavného chovu britské krátkosrsté kočky, mám velice pěstěný kožich černý jako noc a ty nejlepší způsoby, jsou Spike a Karamel přesně řečeno dva obyčejní tuláci. Spike je dost tlustý a žilhaný, Karamel má hnědý, úplně zacuchaný a ani trochu pěstěný kožich. A oba jsou neotesaní společníci. Je skutečný zázrak, že se dáma jako Odeta v jejich společnosti cítí zjevněvelice dobře. Samozřejmě to, že si ani přes svůj bezesporu vznešený původ nepřipadá lepší než oni, o jejím charakteru vypovídá mnohé. Odeta tedy není jen vznešená, ale má i velké srdce. Jinými slovy: je zkrátka skvělá. Jen tu teď bohužel není.

„Či či či,“ zavolá Kira ještě jednou, postaví plnou miskuna přístřešek a pátravě se rozhlédne po dvoře. „No, kdepak jsou tvoji přátelé?“

Vyskočím ze země na přístřešek a natáhnu krk. Pak se podívám na Kiru. Ta si okamžitě vysvětlí můj pohled správně.

„Jsi zklamaný, vid'? Býval bys Odeturád znova viděl, že?“ Nahlas mňouknu a Kira se usměje. „Ale no tak,

ještě chvílku počkáme. Až ucítí dobré jídlo, určitě přijde. Máme ještě trochu času, než budeme muset vyrazit do cukrárny.“ Vyšvihne se vedle mě na přístřešek a drbe mě za ušima. Mňau, nádhera! Celý se natáhnu a zakloním hlavu.

Po chvíli něco zarachotí v zadní části dvora. Odeta! Okamžitě ji ucítím! Rychle seskočím a snažím se prezentovat se co možná nejlépe. Takže se co možná nejvíc vytáhnu a vypnu hrud'. Takhlesnad vypadám celkem elegantně. Aspoň v to doufám!

„Ahoj, Winstone,“ pozdraví mě přátelsky Odeta. „Je ti dobře?“

„Ach, ahoj, Odeto! Ale ano, proč?“

„Tak to je dobře. Dřepíš tam v takové křeči, že jsem si myslela, že tě snad něco bolí.“

Grrr. Já že vypadám v křeči? A to jsem se přitom tolik snažil! Zklamaně se uvolním a krátce se otřepu.

„Naopak. Daří se mi báječně. Mám radost, že tě vidím.“

„Ano, i já jsem ráda, že jsme se potkali. Taková náhoda! Jen si to představ: minulou noc se mi o tobě zdálo.“

„Ach, doopravdy? A co se ti zdálo?“ vyzvídám od Odety.

„Hm, to už si přesně nepamatuji – ale myslím, že jsi mě zachránil. Před nebezpečím. Nebo před nějakým zlým člověkem. Já jsem se totiž ocitla v nebezpečí a tys mi pomohl. To je legrační, že?“